

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 452/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť O. G., G., zastúpenej advokátkou JUDr. M. Ď., Advokátska kancelária, R., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 5 C 45/2009 zo 6. decembra 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 55/2011 z 27. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. augusta 2011 doručená sťažnosť O. G. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 C 45/2009 zo 6. decembra 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 55/2011 z 27. apríla 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v napadnutých konaniach vystupovala ako žalovaná, v ktorých sa Z. K., D. (ďalej len „žalobkyňa“), návrhom podaným na okresnom súde domáhala zaplatenia sumy 793,33 € s príslušenstvom s odôvodnením, že tento finančný nárok si uplatňuje na tom základe, že sťažovateľka ako jej zamestnávateľka ju zle zaradila do 8. platovej triedy, pričom mala byť zaradená do 9. platovej triedy, z čoho vyplýval uplatnený nárok ako rozdiel oproti mzde, ktorá jej mala byť priznaná.

Okresný súd o žalobe rozhodol rozsudkom sp. zn. 5 C 45/2009 zo 6. decembra 2010. Dospel k záveru, že nárok žalobkyne je dôvodný, a preto sťažovateľku zaviazal zaplatiť žalovanú sumu spolu s príslušenstvom. V relevantnej časti odôvodnenia svojho rozsudku okresný súd uviedol, že v danom prípade žalobkyňa vykonávala ako najnáročnejšiu prácu činnosť spojenú s poradenskou a metodickou činnosťou a diagnostickou činnosťou. Z titulu výkonu svojej práce bola totiž nútená posudzovať školskú zrelosť a predškolskú prípravu detí, pracovať s dieťaťom ťažšie zvládnuteľným práve pomocou využívania diagnostických metód primeraných úrovni predškolského zariadenia. V odôvodnení svojho rozsudku okresný súd tiež uviedol, že *„žalobkyňa mala preukázateľne udelenú výnimku zo vzdelania, ktorá sa jej zachovala podľa ust. § 55 ods. 1, 2 zákona č. 313/2001 Z. z. pričom zákon nevyžaduje osobitne k takto udelenej výnimke súhlas zamestnávateľa, na ktorého prešli práva a povinnosti z pracovno-právnych vzťahov, pretože tieto právne skutočnosti vyplývajú priamo zo zákona. Žalovaná musí pri zaradovaní zamestnanca rešpektovať záväzný postup, ktorý vyplýval z ust. § 16 ods. 4 zákona 313/2001 Z. z. a Nariadenia vlády č. 111/2002 Z.z., ktoré boli účinné v čase zaradovania žalobkyne do príslušnej platovej triedy. Súd dospel k záveru, že v danom prípade žalobkyňa splnila podmienky pracovnej činnosti pre zaradenie do 9. platovej triedy podľa katalógu pedagogických zamestnancov.“*

Uvedený rozsudok okresného súdu napadla sťažovateľka odvolaním, v ktorom argumentovala tvrdením, že okresný súd neúplne zistil skutkový stav veci a dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 55/2011 z 27. novembra 2011, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd skonštatoval, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a že ho považuje za vecne správne. V odôvodnení ďalej poukázal v súvislosti s námietkami sťažovateľky a jej tvrdením o neúplnom zistení skutkového stavu, že *„neúplnosť zistenia skutkového stavu [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.] je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezistoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa.*

Súd postupoval správne, keď nenariadil ďalšie znalecké dokazovanie, lebo skutkový stav bol úplne zistený na základe ostatných vykonaných dôkazov a čo sa týka výsluchu svedka PaedDr. J. M., súd ho ani nemohol vyslúchnuť, keďže jeho výsluch žalovaná nenavrhla.“

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu je sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu, ako aj krajského súdu toho názoru, že *„sťažovateľke nebola poskytnutá súdna ochrana v zákonom predpokladanej kvalite, neboli aplikované správne zákonné predpisy zo strany súdov tak, aby boli v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivú súdnu ochranu. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 odst. 1, Ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace*

s predmetom súdnej ochrany. V posudzovanom prípade absentuje odôvodnenie rozsudku na také argumenty, ktoré sú z hľadiska meritu veci rozhodujúcimi pre posúdenie konkrétneho nároku.

Skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie je nesprávne, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Podstatná procesná vada je aj v tom, že to čo deklaroval aj Najvyšší súd SR, dokazovanie, ktoré mal súd vykonať, aké konkrétne práce mala vykonávať žalobkyňa v dostatočnom rozsahu súd nevykonal, obmedzil sa iba na subjektívne výpovede svedkýň, nevykonal odborné znalecké dokazovanie, nevykonal dokazovanie výsluchom nadriadených pracovníkov, čo je procesnou vadou konania a preto je dôvod na zrušenie rozsudkov. Odvolací súd rozhodnutie preskúmaval bez účasti odvolateľky a bez nariadenia pojednávania i keď máme za to, že v danom prípade zásada ústnosti bola nevyhnutná, a v súlade s ustan. § 124, odst. 1, písm. c, OSP mal súd obligatórne nariadiť pojednávanie, pretože to vyžaduje dôležitý záujem. Odvolací súd faktickým postupom porušil ústavné právo na spravodlivý súdny proces zahrňajúci právo na verejné prerokovanie veci, čím bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom. Charakter sporu, predmet sporu potvrdzujú dôležitý záujem, nakoľko rozpočet obce sa týka všetkých občanov obce a nie je bezvýznamné, aké nároky sa majú z rozpočtu obce uspokojovať.“.

Stážovateľka v závere svojej sťažnosti ústavnému súdu navrhla, aby o jej sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej právo na spravodlivé súdne podľa čl. 6 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 C 45/2009 zo 6. decembra 2010 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 55/2011 z 27. apríla 2011 porušené bolo. Stážovateľka zároveň navrhla, aby ústavný súd označené rozhodnutia súdov zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Stážovateľka tiež žiada priznať finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ktoré by jej mal vyplatiť krajský súd do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu, a trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Ústavný súd vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy.

Účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Napadnutý rozsudok okresného súdu bol napadnuteľný odvolaním ako riadnym opravným prostriedkom. Túto možnosť (podať odvolanie) sťažovateľka aj využila. Ochranu jej označeným právam poskytoval v odvolacom konaní krajský súd, a tak ústavný súd už nemôže podrobiť svojmu prieskumu napadnutý rozsudok okresného súdu.

Ústavný súd preto sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie označených jej práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 C 45/2009 zo 6. decembra 2010, odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

2. Sťažovateľka namietala porušenie svojich označených práv aj rozsudkom krajského súdu, pričom jadrom jej sťažnosti je námietka, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia (rozsudku krajského súdu, pozn.) nedáva zrozumiteľné a jasné odpovede na všetky právne a relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Druhou závažnou námietkou sťažovateľky je tvrdenie, že *„krajský súd ako odvolací preskúmal rozsudok okresného súdu bez účasti sťažovateľky a bez nariadenia pojednávania, hoci podľa názoru sťažovateľky v danom prípade zásada ústnosti bola nevyhnutná, a v súlade s ustan. § 124,*

odst. 1, písm. c, OSP mal súd obligatórne nariadiť pojednávanie, pretože to vyžaduje dôležitý záujem“, ktorý sťažovateľka vidí v tom, že rozpočet obce sa týka všetkých občanov obce. Z tohto dôvodu sťažovateľka zastáva názor, že krajský súd porušil jej právo na verejné prerokovanie veci, čím bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd ďalej pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

2.1. Ústavný súd, berúc do úvahy charakter námietok sťažovateľky smerujúcich proti napadnutému rozsudku krajského súdu, sa musel zaoberať predovšetkým otázkou dostatočnosti odôvodnenia tohto rozsudku. Pritom sa sústredil hlavne na tie časti odôvodnenia, ktoré mali sťažovateľke poskytnúť odpovede na jej obranu majúcu zásadný význam pre predmet konania.

Pri preskúmvaní namietaného rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázkou, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie

vyplývajúcu z čl. 6 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Z práva na spravodlivý proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

Poukazujúc na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a tiež ústavného súdu, analyzujúc s odkazom na § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) náležitosti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia tohto rozhodnutia. Krajský súd v danom prípade konštatoval nedôvodnosť námietok sťažovateľky týkajúcich sa neúplne zisteného skutkového stavu v tom smere, že nebolo potrebné za danej dôkaznej situácie nariadovať znalecké dokazovanie, lebo skutkový stav bol zistený v dostatočnej miere na základe ostatných vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa (výsluchom svedkyne, prednesmi účastníkov, listinnými dôkazmi a pod.). Inými slovami, boli preukázané všetky rozhodujúce skutočnosti pre priznanie uplatneného nároku, preto nebolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie. A čo sa sťažovateľkinej námietky nevykonania dôkazu výsluchom svedka PaedDr. J. M. týka, z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že tento výsluch svedka PaedDr. J. M. neuskutočnil z dôvodu, že jeho výsluch sťažovateľka nenavrhla.

Odôvodnenie tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo krajský súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol, pričom reagoval

na všetky relevantné námietky sťažovateľky. Z uvedeného pohľadu napadnutý rozsudok krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru preto nemožno považovať za svojvoľný či arbitrárny. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v rozsudku krajského súdu z 27. apríla 2011 nezistil. Sťažovateľkin nesúhlas s obsahom rozsudku krajského súdu z 27. apríla 2011 nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

2.2. K druhej zásadnej námietke sťažovateľky, že krajský súd porušil jej právo na verejné prerokovanie veci tým, že nenariadil ústne pojednávanie v rámci odvolacieho konania, ústavný súd bez toho, aby sa touto námietkou sťažovateľky bližšie zaoberal, uvádza, že sťažovateľka sama hodnotila tento postup krajského súdu ako postup, ktorým bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Ústavný súd akcentuje princíp subsidiarity ako jedného zo základných pojmových znakov právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy naďalej dochádza k porušovaniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 21/02).

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok podaný z dôvodu uvedeného v § 237 písm. f) OSP (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom) možno považovať za účinný právny prostriedok nápravy porušenia sťažovateľkou označených základných a iných práv. Táto okolnosť vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených základných a iných práv, ak je zřejmé, že sťažovateľka svoje námietky neuplatnila v rámci dovolacieho konania, hoci

sama označila tento postup krajského súdu ako postup, ktorým bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považoval námietku sťažovateľky v tomto smere za neprípustnú podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pretože sťažovateľka nevyčerpala opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv alebo slobôd účinne poskytuje.

Vzhľadom na to, že ústavný súd zhodnotil právne závery krajského súdu ako správne, nezistil relevantnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani jej právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, predloženú sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jej ďalšími návrhmi nezaoberal.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. októbra 2011